

Trăm năm hư ảo

ISSN: 2734-9195 15:08 25/10/2025

Một kiếp người, dài hay ngắn, cũng chỉ là hạt bụi nhỏ trong vô tận thời gian. Trăm năm nhìn lại, bao nhiêu yêu – ghét, được – mất, vinh – nhục... cũng chỉ là cơn gió thoảng giữa hư không, đến rồi đi mà không nắm giữ lại được gì.

Ta đến trần gian như người lữ khách, mang đôi tay không; rồi cũng rời đi với đôi tay ấy. Danh vọng, tài sản hay địa vị, chẳng có gì mang theo được, ngoại trừ hành trang của một tâm hồn đã sống trọn vẹn. Đó là giá trị của những yêu thương đã trao, của những điều tử tế đã gieo bằng tất cả chân tâm.

Có người hỏi: biết kiếp người là hư ảo, cứ sao còn dành trọn yêu thương? Phải chăng, chính vì giọt sương mai biết mình sẽ tan biến dưới nắng, nên mới lấp lánh kiêu hãnh giữa đời? Chính vì ý thức được sự tạm bợ, nên mỗi phút giây được sẻ chia, được yêu thương lại càng trở nên quý giá vô ngần. Khi ấy, ngay cả khoảnh khắc ngắn ngủi nhất cũng hóa vĩnh cửu, in dấu vào dòng chảy vô thường.

Thế nên, điều đáng quý chẳng phải ở chỗ ta sở hữu bao nhiêu, mà là ta đã sống ra sao giữa cuộc đời biến động này. Sống, không phải là cuộc chạy đua tranh hơn thua, mà là khả năng đứng vững và mỉm cười giữa bão giông.

Sự an nhiên ấy không cần tìm nơi non cao ẩn dật, mà nở hoa ngay giữa chợ đời đông đúc: là khi ta bình thản đón nhận một ngày chưa như ý, là khi nhẹ nhàng buông bỏ một mối hờn giận vu vơ.

Khi làm được điều đó, ta không còn là hạt bụi nhỏ trôi dạt giữa vô thường, mà đã trở thành một phần rực rỡ trong dòng chảy nhân sinh. Khi khép lại hành trình trăm năm, ta có thể mỉm cười giữa hư vô; không phải vì đã buông bỏ tất cả, mà vì ta đã sống hết mình cho những điều xứng đáng.

Khi ta sống trọn từng giây phút hiện tại, còn biết mỉm cười giữa bão giông, thì giữa đến và đi, chỉ có tâm bình yên là còn mãi.

Ấy đã là một kiếp đáng sống, một “trăm năm” không hề uổng phí.

Trăm năm trước, ta chưa từng có mặt,
Trăm năm sau, ta đã hóa vô thường.
Kiếp con người chỉ ở trọ trần gian,
Hà tất phải tranh giành chi lắm thế?

Người mãi miết bon chen tìm địa vị,
Kẻ cúi đầu hèn hạ kiếm lợi danh.
Đổi thanh xuân lấy chút phù hoa mộng,
Được chi đâu, tất cả hoá mây bay.

Nghèo vật chất nhưng giàu sang nhân nghĩa,
Dáng không cao, nhân thế vẫn ngược nhìn.
Sống thế nào không hổ thẹn lương tâm,
Thì cuộc sống mới thật là trân quý.

Sống làm sao để mai này nhắm mắt,
Ta mỉm cười thanh thản giữa hư vô.
Một hơi thở nhẹ tan trong tịch tĩnh,
Trăm năm hư ảo: chẳng đến, chẳng đi...

Tác giả: **Thích Chúc Xuân**